Ч. 56. Четвер 25 (12) марта 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адмініcтрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З палати послів. — Заграничне положенє.

В дальшім ходї вчерашного засїданя палати послів промовляв в дискусиї над законом о заразї у худоби п. Курилович і заявив, що єсть за предложенєм, позаяк ріжні постанови того закона суть дуже користні. Однако предложенє містить також недостачі, о котрих усуненє бесїдник просить. Так пр. примус о значкованю свиний єсть шкідний, також карні приписи, поміщені в тім предложеню, невідповідні. Дальше сказав бесїдник, що карна компетенция повинна бути признана виключно судам і заповів, що в подрібній дискусиї внесе богато поправок, особливо також що до зменшеня виміру кари. — Промавляли ще пп. Цулеґер, Давід, а по них Лукашевич, котрий зазначив, що Русини мусять виступати против того закона, бо заключені в нїм постанови суть прикрі як для громад так і для селян. По промові ще пос. Старуха вибрано ґенеральних бесїдників і палата постановила приступити до подрібної дискусиї, однако наради перервано і приступлено до наради над пильним внесенєм дра Крамаржа в справі видана державних бонів. По промовах Крамаржа котрий доказував, що правительство не мало права випускати таких бонів без ухвали парляменту, дальше Нїчшого, Елленбоґена і поясняючої промови п. міністра скарбу дра Білиньского, закрито на внесенє Бельоглявка засїданє. — Слїдуюче відбуде ся нинї рано.

В справі австрийско-сербского спору положенє від вчера полишило ся незмінене. З Парижа доносять, що Анґлія, Росия і Франция винайшли нову форму заяви, яку має вложити Сербія, а яке — як надіють ся — буде приняте Австриєю з вдоволенєм.

Вчера на віденьскій біржи настав великий переполох, супротив чого правительство висилало комісаря, котрий зложив слїдуючу заяву: Нема причини оцїнювати ситуацию поважнїйше як минувшого тиждня, бо заходи держав, аби наклонити Сербію до завернення з дороги, тревають дальше. — Мимо тої заяви біржа виказувала дальше велику здержаність і неспокій.

Як бюро кореспонденцийне доносить з Білгорода, обговорює сербска праса заповідженє представленє держав в Білґородї і висказує погляд, що европейскі держави здають ся кладуть тепер більше ваги на то, аби бодай хвилево уратувати европейский мир, замість довести до справедливого полагодженя босаньскої справи і тревалого поясненя европейскої ситуациї. З того виринає небезпечність, що замість острої европейскої кризи настане криза постійна, котра була би для держав і народів европейских ще більше прикра, бо містила в собі безнастанну небезпечність для европейского мира. Тим то Европа вимусила би сербску заяву, ситуация зовсїм не змінилась би, бо небезпечність для мира не містить ся в заявах сербского правительства лише в примусовім положеню, сотворенім для сербского народа анексиєю. Коли в тій мірі рішенє держав незарадять злому, то полагодженє кризи буде средством, яке зовсїм не усуне небезпечности війни.

З Білгорода доносять до „Neues Budapes. Abendbl.", що місто починає вже поволи опорожнювати ся. Богатші родини виїздять громадно на полуднє. Королївский двір готовий вже також до від'їзду. Вчера вислано з Білгорода решту державних гроший і почтову касу з 10 міліонами франків до Алексинаца.

З Котара доносять, що цїла чорногорска армія вже змобілізована. Складає ся она з 11 бриґад або 4 дивізий, кожда бриґада має гірску батерию. Крім того єсть в армії кінний

Колодій Франц Боруш.

З мадярского — Стефана Темеркені'ого.

Коли який віз виїздить ся або зістаріє ся, так, що не можна на него накладати більших тягарів ні пускати ся ним в дальшу дорогу, тоді іде ся купувати новий, зовсїм певно найчастїйше до Кіштелек або до Дорошми. Оба ті місточка мають в колодійских річах найголоснїйшу славу; кажуть, що такого доброго товару де инде не дістане. Віз леговький, кінь рушить его без труду з місця і в степовім піску; навіть під великим тягаром не зломить ся, хоч всї его складові части тонкі, делїкатні і хороші. Порушає ся красше і лекше як навіть паньскі повози, а ковальска робота на нїм просто незрівнана.

Такі річи розповідають собі о тих возах, а коли одні незвичайно хвалять Кіштелек, то другі дають першеньство Дорошмі; очивидно що нїхто не умів би сказати, длячого обі ті місцевости уважають ся такими зручними в колодійстві. Досить, що мають славу — а то головна річ — і щоби ту славу удержати, живуть в обох місцевостях такі громади колодіїв селян і ковалів, що майже аж не хоче ся вірити. На примір в Дорошмі припадає на триста душ, вчисляючи і діти, одна кузня. Є їх там сорок дві і огонь нїколи не погасає в сорок двох горнах; молоти гремлять, а колодії безнастанно доставляють коліс, аби їх обтягнути оборами.

Але що кожда річ має й свою злу сторону, то треба призвати, що майстрів є більше як запотребована. Майстри безнастанно множать ся, бо хлопцї стають челядниками, челядники виписують ся і женять ся, аби самостійно працювати і так майстрів є все більше. В наслїдок того много з них мусить оставати ся позаду. Оставати ся так, як бідний Франц Боруш; не длятого, щоби хочби один чоловік міг найти яку хибу в его роботї... о нї; він був хорий.

Терпів на якусь перестуду, котра ему не позваляла ходити по ярмарках і приймати роботу, так що він чим раз більше підупадав і навіть старі знакомі забули до него дорогу. Правдивим щастєм мусів він тепер уважати то, що перед лїтами видавалось ему найтяжшою божою карою: свою бездітність; тепер, коли ледве виставало на хлїб для него і жінки — що робили би они з дитиною? А однако не було може такого, що умів би совістнїйше працювати як Франц Боруш, але коли тілько міг працювати. Але він не все міг, бо мучили его сухоти то кашлем, то пропасницею, то знов горячкою, від якої висихало его нутро.

То дуже сумна доля. Бо й що за користь з того, що Боруш має ще всї свої хороші знаряди, знаменитий топір, всїлякі делїкатні долотця, точило? Всьо стоїть неуживане в робітни, що служить рівночасно за мешканє і де Франц Боруш сидить з своєю жінкою і гадає зі страхом з нею разом о зимі; як, з чим перезимують? Коби хоч приніс хто деколи зломане колесо, аби вставити нові спицї — і того нїхто не приносить. Давнїйше робило ся все деревляні підошви до ложов для паньских дїтий... тепер то всьо зі сталі. Дармо точить круглї і за ними нїхто не питає, люди відвикли від старої забави і хиба лиш читають — нїчого, хоч як собі голову мозолить! Нема нїякої роботи, а зима чим раз близше: що вдїє Франц Боруш і его жінка?

Жінка додає ему відваги:

— Якось Господь поможе; ще нїколи нас не завів. Треба лиш на него надїяти ся.

Чоловік зітхає. Коли вже тепер нема роботи, то в зимі певно не буде. Бо віз мусить селянин купити у колодія, але сани зробить собі сам. Сани, сани... Але „на вовка помовка, а вовк за дверми" і ледве Боруш скінчив свої сумні роздумованя про сани і безробітє, появив ся за започеними шибами входових дверий якийсь пан. „Пан" натиснув клямку і увійшов до середини.

І то таки справдї „пан". Розумієте, правдивий пан увійшов до бідної робітнї Франца Боруша. То майже неімовірне і колодій таки й не хоче вірити. І чого би пан тут шукав, пан, що привик говорити з королями і князями! Пан, що у него одїж — золото і срібло? Що то може бути? Колодій змішав ся — великі пани приносять лиш рідко щастє бідолахам, але не така була его жінка. Она хапає скоро пана за руку і цїлує еї, як велить чемність, та каже:

— Цїлую руцї.

— Помагай Біг, Боруш — каже пан (навіть его імя знає!) — Ну, а як там з роботою?

відділ вивідуючий. Вісти подавані прасою о демобілїзациї Чорногори суть неправдиві.

Півурядова „Schlesische Ztg." обговорює у вступній статї товстим друком справу чинного виступу Німеччини в евентуальній сербско-австрийскій війнї. „Schl. Ztg." вказує на 2-ий §. нїмецко-австрийскої умови, після якої обі держави обовязані до безпроволочної чинної участи у війнї також в тім случаю, якби Росия „попирала зачіпаючу сторону чи то в формі чинної кооперациї чи войсковими засобами". З того виходить, що Нїмеччина мусїла би ударити на Росию також в тім случаю, коли би она не формально але фактично станула через відповідні кроки по стороні Сербії. Услівєм „casus foederis" є формальне розпочате воєнних кроків через Сербію, а не через Австрию. — „Ми в Нїмеччинї не хочемо війни, хоч єї вигляди тепер супротив Росиї не були би найгірші, бо в тій війнї не мали би ми нїчого тратити. Але коли росийска бутність приневолить до неї нашого союзника, а через те і нас, то серед нїмецкого народу витворив би ся швидко настрій, який би війнї надав національну ціху. Пального материялу є доволї.

Новинки.

Львів, дня 24-го марта 1909

— **Є. В. Цїсар** зволив вселаскавійше удїлити комітетови будови церкви в Губичах повіта добромильского з приватних фондів 200 К запомоги.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував звичайного професора християньскої фільософії і фунд. теольогії на львівскім унїверситеті о. дра Жуковского звич. професором специяльної догматики а проф. еп. семінарії духовної в Перемишли о. Каз. Вайса звичайним професором фундам. теольогії, обох на львівскім унїверситеті.

— **Устні іспити зрілости** в лїтнім речинци розпічнуть ся: А) в гімназиях: в Бродах 7, в Бережанах 4 червня; в Бонковецях під Хировом 24 мая; в Дрогобичи 21, в Золочеві 12 червня; в Коломиї (руска і польска гімназия) 24 мая; у Львові (руска) 24 мая; в Пов. Санчи I 2 червня, II червня; в Перемишли (польска) 24 мая, (руска) 1 червня; в Ряшеві I 24 мая, II 21 мая; — в Самборі 1 липня; в Сяноці 1; в Станиславові (I польска) 7 червня, (II польска) 14 мая; в Стрию (головна і філія) 2 липня; в Тернополи (руска) 7, I (польска) 7, II (польска) 14 червня; в Ярославі 14 червня; — Б) в женьскій гімн. Стржалковскої у Львові 1 червня; — В) в реальних школах: у Львові I 8 червня, II 21 мая; в Коросьнї 2 червня; в Станиславові 24 мая; в Тернополи 1 липня; в Ярославі 3 червня; — Г) в приватних женьских лїцеях: в рускім лїцею в Перемишли 24 мая; СС. Уршулянок в Коломиї 15 червня. — Письменні іспити відбудуть ся у всїх наведених заведенях в днях 10, 11 і 12 мая 1909.

— **Про смерть гр. Войтїха Дїдушицкого** доносять: Покійник ще вечером перед смертию чув ся зовсїм здоровим та розмавляв ще довгий час з презесом Кола польского Гломбіньским о будучности польского народу. Похорон відбуде ся у Відни завтра, в четвер, з дому жалоби на дворець зелїзничий, де будуть промавляти посли Гломбіньский і Крамарж. Гр. В. Дїдушицкий був оженений з Севериною гр. Дїдушицкою, донькою графа Александра з Ізидорівки і полишив доньку Антонїну Марию Лущевску та сина Волод. Якова. На вчерашнїм засїданю Кола польского подав презес до відомости, що від всїх клюбів парляментарних наспіли кондоленциї письменно або й устно. Особисто зложили кондоленциї пп. Адлер і Дашиньский іменем социяльно-демократичного клюбу, а відтак представителї руско-українського клюбу, т. зв. Старорусини і поодинокі чеські фракциї.

— **Про руске шкільництво в Канадї** доносить „Канадийский Фармер": Правительство в Альбертї отворить з початком нового шкільного року учительску семінарию для фармерских дїтий, отже в тім самім часї, коли правительство в Саскачевані отворить у себе подібну школу для руских дїтий. „Буде се — пише „К. Ф". — осередок для альбертиньских Русинів, де буде виховувати ся наша будуча інтеліґенция. При надходячих виборах в Альбертї нарід наш повинен постояти за се і скріпивши правительство, позискати сей великий здобуток. Нова та школа має бути основана на далеко догіднїйших услівях як се є в Манїтобі, будучі учителї дістануть в тій школї більшу просьвіту при далеко менших видатках".— Що до шкіл народних по канадийских колоніях, то руска мова не має там майже нїякого права. Наука рускої мови залежить виключно від людий, котрі ту школу оплачують. Школою заряджують шкільні „тростіси" і від них зависима наука рускої мови. А що не всюди, де наш нарід в більшости, тростіси наші, то „К. Ф." взиває Русинів, аби допильнували виборів і вибирали тростісів зміж себе. Коли тростіси будуть наші, тодї прикажуть учителеви вчити попри анґлійску мову також мови рускої. — На однім з послїдних засїдань парляменту в Манїтобі дебатовано також про примусове посиланє дїтий до шкіл. Шкільні інспектори заявили ся за тим, що примусове образованє є конечне передовсїм там, де родичі не посилають своїх дїтий до школи, як се діє ся в округах, де живуть наші люди. Навіть третя часть дїтий в шкільнім віцї не ходить до шкіл. Правда, сказано там, що дороги дуже погані і через те підчас непогоди майже неможливо дїтям бристи болотом до школи. Отже обовязком правительства буде постарати ся о добрі дороги, а відтак завести примусове образованє. Чи правительство се зробить, слаба надія, але на всякий спосіб оно може обіцяти се зробити. Взагалї сказано, що по руских школах дїти роблять досить добрий поступ відповідно до обставин. Також замічено, що є великий брак кваліфікованих учителів, бо всї теперішні учителї не мають кваліфікациї, відповідного образованя і учать лише за специяльним позволенєм. Тут треба зазначити, що консервативне правительство з міністром просьвіти Кодвелом є противне примусовому образованю, підчас коли лїберальні посли і вся здорово думаюча публика є за ним.

— **Дрібні вісти.** Куритибска „Зоря" остерігає Галичан перед виїздом до удїльної держави Сан Паольо в Бразилїї, де підсонє убийче, а з еміґрантами обходять ся гірше як з худобою. — Руский театр народний, котрий розпочав ряд представлень у Львові, буде від 11 цьвітня грати в Чернівцях. Дирекция заанґажувала на виступи в Чернівцях паню Ф. Лопатиньску і пп. Шиманьского, Пижановского і Гаєка. — Вправи стрілянєю острими набоями львівскої залоги пішого войска будуть відбувати ся в суботу дня 27 с. м. від 8 до 1 год. рано на замарстинівских оболонях. — Із Сколя доносять, що дня 16 с. м. вечером около семої години дали ся в тамошних сторонах почути сильні громи і видко було як блискало. — Братів Мехля і Мешеля Боґнерів з Гологір, котрі привезли 24 телят на продаж і наливали їх водою, щоби збільшити їх вагу, укарала полиция грошевою карою по 10 К.

— Ах, прошу ласкавого пана — каже жінка замість Франца — зле, бо нїякої нема.

— Тим лїпше — каже пан весело (чорта там лїпше). — То ви маєте час.

— Очивидно маю час...— каже Боруш заклопотаний і не може собі уявити, чого той пан може хотїти.

— Добре; отже зробите менї віз. Уважайте: мусить бути цїлком як звичайний подільский віз лише з тою ріжницею, що кождий єго кусник мусить бути як найкрасше різьблений. Колодки, дишель, драбини, люшнї, орчики, спиці — всьо то має бути так різьблене, як ще нїхто не бачив.

Франц Боруш бачив вже в души той прекрасний, богато різьблений віз, а що добре бачив, як він буде виглядати, відозвав ся живо:

— Не буде єму рівного на сьвітї!

— Що до цїни — сказав пан — то не буду торгувати ся. Заплачу, кілько схочете, робіть лиш з охотою... Потребуєте задатку на материял?

Боруш кашельнув, а жінка сказала:

— Ах, ласкавий пан знають... цїлую руцї...

Пан дав завдатку три десятки. Всї були зовсїм нові, ще не згинані. Відтак відійшов, але перед тим ще подав Борушеви руку, відтак жінцї, котра так скоро піднесла єго руку до лиця, що аж носом о неї ударила. Хорий Боруш, не кажучи нї слова, пішов в кут комнати, взяв звідтам хорошу яворову жердку і поклав єї на лавку, аби сейчас взяти ся до спиць. Гей, що то буде за спиці! Хто бачив в житю хоч би стотисяч спиць — що стотисяч! два мілїони спиць — таких ще не видїв! По їх гладких боках вили ся до гори делїкатні цьвіти лелїй, а колодка представляла вазонок, з котрого ті лелїї виростали.

Скоро поступала робота, хоч Франц Боруш безнастанно кашляв; з кождим днем більше і більше виростав з многих кусників дерева цїлий віз. Люди почали вже о тім говорити, бо коли жінка принесла до кузнї одно, відтак друге колесо, аби єго оковати, не могли надивувати ся. А що сказати о дишли, драбинах, ручицях! Дивлячись на то всьо, треба було лиш жалувати, що Боруш не різьбив статуй сьвятих угодників божих. А Боруш кашляв і різьбив і хоч приносили ліків з аптики і варили чай з ріжного зїля, кашель не уступав.

По чотирох тиждянях пан прислав запитати, коли віз буде готовий.

Боруш відповів, що імовірно на слїдуючий тиждень; впрочім він дасть знати. Колодїй працював чим раз пильнїйше; вечером не хотїв навіть класти ся до лїжка.

— Не спіши ся так! — спиняла єго печалива жінка і перевязала чоловікови під камізолею ще й хустку довкола грудий, як то роблять Серби; з тою ріжницею, що Серби роблять то, заки ще набавлять ся сухоти.

Франц Боруш не уважав на жінчині слова, не відкладав з рук роботи. Коваль, що прийшов, аби закінчити ще окованя аж роздоймив губу, коли побачив готовий віз і майже зі страхом прикладав руки до дерева, немов би бояв ся своїми чорними пальцями наробити шкоди. З німою гордостю глядів на своє дїло Франц Боруш, що ставав чим раз тонший, а жінка аж не знала, що собі дїяти з радости. Ба, любі ви, тепер прийшов конець журбі! Робітня Боруша вже не потребує побоювати ся, що лишить ся без роботи; бо хто вже раз бачив той віз, той вже не піде куди инде лише до славного майстра!

В половинї пятого тиждня віз був готовий. Він був готовий, але Боруш все ще ходив коло него і поправляв. Слїдуючий день була пятниця — того дня не хотїли давати знати панови і призначили на то суботу. Тодї бувала хороша погода, бо звичайно сьвітить сонце (Пречиста Дїва сушить свою хусточку, мокру від сльоз, які проливає в пятницю).

І справдї субота була пречудна; жінка одягла ся сьвяточно і пійшла повідомити пана, що віз готовий. Говорила з самим паном.

— А хороший він?

— Я не кажу нїчого, цїлую руцї... будуть ласкаві самі поглянути. Бо такого воза нема на сьвітї.

— Тїшить мене — сказав пан — в полуднє приїду.

Гордо вибрала ся жінка до дому і куди переходила, знало кожде в селї, що Борушева була тепер у пана сказати, що віз готовий. Які конї запряжуть до него? І який фірман буде повозити? Той в мадярскім одїню, чи Нїмець у фраці?

Так іде Борушева улицею, заздрістно поглядають за нею колодії, в кузнях на хвилю втихає гуркіт молотів, бо ковалї виходять перед двері, аби єї повитати... бо може й они дїстануть коли яку роботу з славної Борушевої робітнї. Радістна, торжественна то була хвиля, коли Борушева ішла так через село. Сияюча отвирає дома двері.

— Зараз буде тут пан... велїв поздоровити...

Але нїхто не відповідає їй. Франц Боруш лежить мертвий в славнім возї.

— **Репертуар руского театру у Львові.** (Саля „Яд Харувім“. Початок точно о 7 год. вечером). Білети продає раньше книгарня ім. Шевченка. (Ринок ч. 10), а від 5 год. веч. каса театру.

В четвер, 25 с. м. „Арсен Яворенко“ (На громадскій роботї), штука в 4 дїях зі співами Б. Грінченка.

В суботу, 26 с. м. (відновлене) „Барон циганів“, оперета в 3 дїях Штравса.

В недїлю, 27 с. м. по пол. о год. 3 по знижених цїнах „Маруся Богуславка“, істор. карт. в 5 дїях зі співами М. Старицкого.

Вечер о $7^{1}/_{2}$ „20 днїв тюрми“, фарса.

— **Напад розбишацкий.** Велике враженє і занепокоєнє в ряшівскім повітї викликав напад розбишаків на коршмарів Раабів в Братківцях межи Глоговом а Ряшевом. Оногди в ночи невислїджені доси розбишаки, перебрані за дївки, з колами в руках, вирвавши вікна в шинку, влїзли до коршми і почали рабувати. Стукіт їх збудив коршмаря Елїю Рааба, котрий вхопивши сокиру, підбіг до дверий, ведучих з помешканя до шинку. Не отворив однак дверий лиш крикнув: Хто там? — Коли розбишаки побачили, що коршмар збудив ся, кинулись до дверий і виважили їх. Оден з розбишаків вдарив тодї Рааба колом в голову. Але Рааб не стратив притомности, лиш вдарив розбишака так сильно сокирою в руку, що тому випав кіл з руки. Тогдї Раабова вхопила кіл і вдарила ним другого розбишака. Рааб зачав тагати ся з одним з розбишаків а видячи, що не дасть їм ради, крикнув до жінки: Подай менї револьвер! — На ті слова розбишаки відступили ся а Рааб примкнув двері. Розбишаки переконавши ся, що коршмар не має револьвера, почали знов добувати ся до помешканя. Коршмар і єго жінка, видячи, що не дасть собі ради, зачали з цїлої сили кликати на поміч, а розбишаки боячись, щоби хтось із села не надбіг, повтїкали і щезли без слїду. Перепуджені коршмарі боячись, щоби розбишаки знов не напали, пересидїли цїлу ніч в чистім поли. — Жандармерия слїдить тепер за розбишаками.

— **Мости на Днїстрі** завалили ся. З Галича доносять, що в понедїлок дня 22 с. м., коли вода наднесла велику скількість криги, розвалило більшу часть старого моста на Днїстрі під Галичем і занесло аж на яких 10 кільометрів далеко під міст зелїзничий в Єзуполи, котрому грозить також небезпечність завалення. В недїлю вже добачено грозячу небезпечність і длятого обмежено рух на мостї, а із Станиславова завізвано віддїл артилериї, щоби розсадив кригу. Тепер можна через Днїстер переїздити лиш лодками, а комунїкация межи містом а двірцем зелїзничим зовсім перервана. — Нинї наспіла з Нижнева вість, що й там завалив ся в понедїлок деревляний міст на Днїстрі. Около 3 години по полудни сперла ся того дня під мостом така маса криги, що розірвала єго на довготу 40 метрів. На щастє обійшло ся без жертв в людех. Побіч сего старого мосту будують новий зелїзничий, але будова потягне ся ще довго, а поки що комунїкация по обох боках ріки буде дуже утруднена.

— **З судової салї.** З початком лютого с. р. забавляло ся в коршмі на Вільцї коло Чижок богато господарів, а між ними також Іван Туркевич, Теодор Сушко і Григорий Туркевич. Коли вже добре собі підпили, розпочали сварку між собою, на котру вже від початку забави заносило ся. Особливо Григорий Туркевич зачіпав ся заєдно з Сушком, а навіть раз вдарив єго в лице, але коли оба кинули ся на себе, другі їх товариші помирили їх, а на знак помиреня зачинали знов запивати ся. Здавало ся, що мир буде тревалий. Але коли того самого дня пізно вечером Теодор Сушко вертав з коршми до дому, напав нагло на него коло одного обійстя Григорий Туркевич і звалив єго на землю. На крик поваленого вибіг з хати брат Григория Іван Туркевич з зелїзною лопатою в руцї і побачивши лежачого на земли Сушка, вдарив єго з цїлої сили по голові так, що Сушко сейчас стратив притомність. Напастники перепуджені своїм вчинком повтїкали. На другий день знайдено на тім місци Сушка вже конаючого. Єго привезено до дому єго батька і закликано лїкаря, але заким ще лїкар приїхав, Сушко помер. О тій подїї довідала ся жандармерия і арештувала Івана Туркевича та відставила до суду карного. Прокураторія увзгляднюючи то, що Туркевич допустив ся убийства в нетверезім станї, обжалувала єго лиш о побитє на смерть і в тім напрямі вела ся вчера розправа перед судом присяжних.

— **Труп в куфрі.** З Риму доносять про таку загадочну подію: На подї одного з домів при ул. Пратіно знайдено в куфрі тїло якогось мужчини лїт може 30, як здає ся, Росиянина. Куфер стояв на подї вже від лютого. Здогадують ся, що розходить ся тут о акт мести, котрого жертву замкнено в куфрі. Вчера відбули ся урядово оглядини тїла жертви загадочного замаху. З внутренностий трупа добуває ся воня нагадуюча якусь отрую. Зарядженo хемічне розслїдженє внутренностий. Убитий мав ніс і уста заткані ватою. На ковнїри від сорочки, яку мав погибший на собі, єсть видрукована краківска фірма.

Телеґрами.

Відень 24 марта. (Палата послів). Пос. Адлер, Кончі, Ґесман, Гормузакі і Удржаль предложили внесок в справі помноженя числа віцепрезидентів палати послів на 7. — В дальшій дискусиї над пильностию внесеня Крамаржа о бонах державних промавляв посол Лехер.

Відень 24 марта. Похорон бл. п. ґр. Дідушицкого відбуде ся дня 27 с. м. о 11 год. перед поруднем в Єзуполи. Цїсар поручив своє заступство при похоронї у Відни шамбелянови ґр. Ґуденусови.

Будапешт 23 марта. До „Pesti Naplo“ доносять з Відня: Мир пропав, а лиш не хотять того явно сказати. Кермуючі полїтики монархії переконали ся, що тепер треба зробити конець з Сербією, бо в теперішних услівях було би то легко. Такі услівя, як теперішні для війни, не знайдуть ся в будучности. З тої причини радикальне порішенє справи в цїли запоруки на будучність єсть конечне. Також держави знають, що посередництво єсть без цїли.

„Budapesti Hirlap“ пише: Акция Анґлії розбила ся. Конечність безпосередного кроку монархії в Білградї єсть щораз імовірнїйша.

Рим 24 марта. Нинї перед полуднем відкрито новий парлямент престольною бесїдою в присутности королївскої родини.

Петербург 24 марта. Часописи доносять згідно о уступленю міністра війни Редіґера і заіменованю міністра війни ґен. Сухомлїнова.

Господарство, промисл і торговля

Цїна збіжа у Львові.

дня 23 марта:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	13·—	до	13·30
Жито	9·30	до	9·60
Овес	8·30	до	8·60
Ячмінь пашний	7·80	до	8·10
Ячмінь броварний	8·20	до	8·50
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·50	до	11·50
Вика	9·—	до	9·50
Бобик	8·20	до	8·50
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	70·—	до	80·—
Конюшина біла	35·—	до	55·—
Конюшина шведска	70·—	до	85·—
Тимотка	28·—	до	34·—

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середноевропейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·25**, 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. двірець): 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00**, 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40***, 8·07, **2·05**, 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·45, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від $^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$): 3·56.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45***, 3·50, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний двірець): 6·20, 10·40, **2·16**, 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·08, **2·31**, 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50***, 6·10, **9·16**, 9·35, **2·23**, 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Белзця: 11·05.
„ Станиславова Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{7}$): 6·45

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в недїлї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що недїлї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 6·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недонада. (Телефона ч. 527).